

begravningstal.se

Kära familj, vänner och alla som följt mamma på hennes väg,

tack för att ni står här med oss vid Gittans sida,
när vi nu tar farväl
och samtidigt håller fast vid allt hon gav oss.

Hon hette Birgitta Ingrid Holm,
född den 27 januari 1949 i Västerås,
men för oss var hon helt enkelt Gittan,
mamma,
min kompass i livet.
Hon lärde mig två saker som bar genom allt:
att våga tänka själv
och att vara snäll.

Vi står här vid graven,
i den där stillheten som uppstår
när man förstår hur mycket ett liv faktiskt rymmer.
Och när jag tänker på mamma
hör jag hennes lugna röst.
Den där rösten som aldrig skyndade,
som alltid gav plats för eftertanke,
och som kunde vända ett bekymmer
till något man orkade bära.

Mamma utbildade sig till lågstadielärare
och arbetade i tre decennier i Örebro.
Hon älskade inte bara ämnena,
hon älskade barnens upptäckter.
Hon hade en särskild blick för ögonblicket

när bokstäverna plötsligt blir ord
och orden plötsligt blir en värld.

"Det är där friheten börjar," brukade hon säga,
"när man kan läsa och tänka själv."

Hennes klassrum hade sällan stolar i raka led,
men alltid böcker i högar
och pennor som försvann spårlöst.
Och på väggarna
hängde små akvareller hon målat på kvällarna,
som om färgerna kunde uppmuntra orden att våga sig fram.
Det kunde de.

Hon var nyfiken,
rättvis,
rakryggad
och med ett varmt, lite torrt sinne för humor.
Om någon sneddade i en diskussion
kunde hon le snett och säga:
"Vi kan väl ta hela vägen runt, det blir mer rättvist så."
Det gick inte att slarva med tänkandet runt henne.
Hon höll en kompass,
inte för att styra,
utan för att påminna oss om norr.

Tillsammans med Lars, vår pappa, byggde hon ett hem
där böcker fick ligga kvar på köksbordet
och där naturen alltid var välkommen in.
Pappa gick bort 2010,
och sedan dess bar mamma ordet "änka"
med en stilla värdighet.
Hon saknade honom,
det märktes mest när radion spelade Mozart
och hon tystnade mitt i en mening.

Men hon slutade aldrig vara vänd mot världen.
Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

Hon fortsatte leda sin bokcirkel,
målade akvareller i långsamma lager,
gick kvällskurser,
och engagerade sig i kulturföreningar
där hon lyssnade mer än hon pratade
och sedan ställde en fråga som fick samtalet att djupna.

Vi är många som bar hennes närvaro nära.

Jag, Maria, hennes dotter.

Erik, min bror.

Barnbarnen - Lovisa, Theo och Isak -

som fick lära sig skillnaden mellan koltrast och björktrast
innan de tappade mjölkttänderna.

Och hennes syster, Margareta,
som kunde höra på mammas andetag i telefon
om dagen varit tung eller lätt.

Mamma gick gärna sakta.

Inte för att hon inte hade bråttom,
utan för att hon märkte saker.

Nya knoppar i dikeskanten.

Ett okänt fågelläte vid ån.

Ett barn som försökte gömma en fråga bakom ett skämt.

Sakta var hennes tempo.

Varsamt var hennes metod.

Mitt finaste minne är från sommarkvällar på landet.

Vi låg på filter i gräset

och hon pekade ut stjärnbilderna.

Hon hittade alltid en historia i himlen.

Kärleksdramer, lärdomar, skepp på väg mot horisonten.

Hennes sagor om stjärnorna lärde mig

att världen är större än det man ser,

men också att det största kan rymmas
i en röst på låg volym
under en filt som luktar sol.

Hon målade akvarell som hon talade:
med tålmod och tydlighet.

"Vatten måste få ha sin vilja," sa hon,
"men du ansvarar för pappret."

Det var ett råd för penseln,
men också för livet.

Vi visste att det kunde dyka upp ett litet brev i brevlådan,
ett par rader,

och en liten målning av en silltrut,
eller en blå skugga över en strand.

Hennes akvarellhälsningar
var små andningspauser som kom i rätt stund.

Det är mycket vi kommer att sakna.

Hennes lugna röst.

Hennes genomtänkta råd som alltid började med:

"Berätta mer."

Hennes förmåga att hitta ett spår i ett kaos,
som när vi i familjen pratar i munnen på varandra
och hon bara lägger korsordspennan på bordet
och väntar.

Tystnaden var hennes visselpipa.

Det räckte.

Hon höll på bildning, rättvisa, jämlikhet
och att ta hand om naturen.

Det var inte ord som stod på en affisch,
det var vanor.

Hon bar alltid en tygpåse i jackfickan,
hon läste innan hon tyckte,

hon fördelade sista biten äppelkaka

Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

så att ingen behövde känna sig minst.

Och när någon sa "så är det bara"

kunde hon svara:

"Så kanske det har varit,

men vi är ju här nu."

Mamma hade också ett torrt skämtlygne

som ofta dök upp när vi minst anade det.

När korsordet frågade "rättvis fördelning"

skrev hon in "kaka till alla" och flinade.

När vi stretade med ett för svårt recept

pekade hon i kokboken och sa:

"Här står det att man får ringa en vän."

Hon kunde skruva ner dramatiken med ett enda ord.

Det var en gåva.

Hon ledde sin bokcirkel som en dirigent

för ett otränat men entusiastiskt orkester.

Hon ställde frågor som fick även tystlåtna

att vilja pröva sina tankar högt.

"Läsning är ett samtal," sa hon,

"och vi ska ju höra varandra."

Det är många i den cirkeln

som i dag bär med sig hennes röst

när de vänder blad.

Och så fåglarna.

Hon hade kikare som luktade skog,

och en anteckningsbok med datum och notiser:

"Storskrake i sundet, 8.17, lätt vind."

Det var inte sport,

det var en sorts omsorg.

Att se,

att notera,
att minnas.

Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

Hon blev 75 år.
Det låter fullbordat.
Men i en akvarell är också de vita partierna en del av bilden.
Det som inte målats är lika viktigt som det som målats.
Det hon lämnar kvar hos oss
är inte bara minnena,
utan också mellanrummen vi nu får fylla
med allt vi lärt av henne.

Lovisa, Theo och Isak –
ni fick en mormor som trodde på er
innan ni själva visste vad ni trodde på.
Hon gömde bokmärken i era fickor
och lärde er blåsa på varm choklad så att den sjöng.
Hon kommer att saknas i många små stunder,
när ni träffar en särskilt klok hund,
eller när första snön lägger sig som socker på staketet.
Håll utkik i brevlådan ändå,
hon har lärt oss andra att skicka vidare hennes hälsningar.

Vi vet att hon önskade att vi, i stället för blommor,
skulle stödja Naturskyddsföreningen.
Det var typiskt henne.
Att låta en avskedsgest fortsätta vara en början för något annat.
Att låta en handling peka framåt.

Hennes favoritdikt var Karin Boyes "I rörelse".
Hon citerade gärna den rad
som blivit som ett hemligt lösenord i vår familj:
"Den mätta dagen, den är aldrig störst."
Det passade henne.

Hon trodde på rörelsen, Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se
på att lära nytt,
på att orka justera kursen,
även när vägen känns trygg och välkänd.

Nu är det vår tur
att bära det vidare hon trodde på:
att läsa och lyssna,
att vara rättvisa även när ingen ser,
att ge naturen tid och respekt,
att hålla samtalet öppet.
Och att säga ifrån, men vänligt,
när något går på tvärs med människovärdet.

Mamma,
du var min kompass.
Inte en som piper till och säger "fel",
utan en som ligger varm i fickan
och pekar i tysthet.
När jag tvivlar
kommer jag att tänka på hur du höll i kikaren:
stadigt, men utan att krampaktigt klämma åt.
Det är så man ser bäst.

Vi lägger nu Gittan till vila,
bredvid allt hon älskat:
böckerna som luktar damm och löfte,
penslarna på tork,
skogen som andas långsamt,
himlen som rymmer fler historier än vi hinner höra.
Jorden tar emot,
och vår tacksamhet rymmer både tyngd och ljus.

Till Margareta,

till Erik, Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se
till oss barn och barnbarn,
och till alla som var hennes elever, vänner och medvandrare:
Låt oss minnas henne
genom att börja där hon alltid började -
med en vänlig fråga,
med ett öppet öra,
med en handling som gör världen lite rättvisare.

Vi sörjer i dag.
Det gör ont.
Men vi firar också det liv som formade oss.
Vi firar den lugna rösten,
de genomtänkta råden,
och alla de små akvarellerna -
på papper,
i hjärtat,
i sättet vi möter varandra.

Tack, mamma.
Tack för modet att tänka själv.
Tack för vänligheten som aldrig behövde stora gester.
Tack för att du visade
att rörelse är liv
och att vänlighet är en riktning.

Vila tryggt, Gittan.
Vi bär din kompass.
Och vi ska gå varsamt,
med blicken öppen.

Detta tal skapades med begravningstal.se. Svara på några frågor och generera
ditt eget personliga tal nu på begravningstal.se

Skapa ditt eget personliga tal på [begravningstal.se](https://www.begravningstal.se)